

2013. szeptember 1. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 12,3: Te ismersz engem, URam! Látod, mert megvizsgáltad, hogy tied a szívem.

URam, Te ismersz engem, Előtted semmi nincs elrejtve, ismered tetteimet, gondolataimat, vágyaimat, érzéseimet. Tudod rólam mindazt, amit szívesen osztanék meg az emberekkel, de jól ismered azt is, amit nagyon szégyellnék, ha kiderülne. Tudod, amikor azt mondom, hogy Téged szeretlek, mennyire szívemből származik ez a mondat, vagy néha milyen felületesen elhangzó szavak ezek. Ha embertársaimról beszélek, Te nem azt hallod, amit számmal kimondok, hanem azt, amit közben gondolok magamban, s jól látod, mikor őszinték szavaim, és mikor vagyok csupán udvarias. Ismered szívemet is. Tudod, mikor Neked hálát adok, néha az is ott van szívem mélyén, hogy lehetett volna kicsit más, jobb, gazdagabb az, amit kegyelemből kaptam. Elhiszem, és megvallom, hogy Te még a rosszat is javamra fordítod, szívem mélyén mégis nagyon fáj a szenvedés. Ha a prófétával együtt vallom, hogy Tied szívem, az leginkább úgy igaz, hogy szeretném, ha valóban és teljesen csak Tied lenne. Sajnos, néha még a magamé, olykor meg nem is csak magamé. Ma ezt kérem Tőled, emlékeztess engem gyakran arra, hogy Te látod és ismered a szívem, és kérlek, segíts, hogy valóban kezedre bízzam lelkemet, csak Tied legyen szívem.

2013. szeptember 2. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 5,3-4: De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet.

Ha az Istennek való engedelmség és a hit útján lépéseket teszünk előre, ennek következményei lesznek a próbákhoz, nehézségekhez való hozzáállásunkban is. Nem maradhat Isten gyermeke mindig azon a ponton, ahol siránkozik a nehézségek miatt, imádságainak nagy részét pedig az teszi ki, hogy segítséget kér a harcaihoz és esdekel, hogy ne legyen semmilyen próba életében. Innen ki kell mozduljon az, aki a hit útján elindult, fel kell ismernie, hogy a próbák is Isten tervének része, ezért ezeket első lépésként elfogadjuk, siránkozás és rögtöni szabadítás helyett erőt kérünk az Úrtól, hogy hűségesek maradjunk a nehézségek idején, megvalljuk hitünket afelől is, hogy Ő megfelelő időben elhozza a szabadítást. Innen is tovább halad Isten gyermeke, felismeri, hogy a próbatételek kitartást, állhatatosságot munkálnak, s ha az ÚR erejével kitartóak vagyunk, erősödik hitünk, Istenben való bizodalomunk, hiteleseké, kipróbáltakká leszünk a hit dolgaiban. Nem csak szavakkal hirdetjük, hanem életünkkel is megbizonyítjuk a hűséget, állhatatosságot. Mindezek, mondja az ige, reménységgel töltik el Isten gyermekeit, azzal a reménységgel nézünk a következő harcok elé, hogy Isten kegyelme, segítsége, áldása minden nehézségben erőt ad a kitartáshoz, de a győzelemhez is. A Szentírásban, de az egyháztörténelemben is találkozunk olyan emberekkel, akik eljutottak oda is, hogy hálát adtak Istennek a próbákért, szenvedésért, Pál maga dicsekszik a megpróbáltatásokkal, mert azok neki hasznára váltak, nekünk pedig követendő példává lettek. Isten segítse kitartásra a próbák alatt minden gyermekét.

2013. szeptember 3. – kedd

Mózes első könyve 32,2: Jákob is útnak indult, és találkoztak vele Isten angyalai.

Nagyon szűkszavú az ige ezen a helyen, egyszerűen közli, hogy Jákob találkozott Isten angyalaival, de nem tudjuk, honnan ismerte fel, hogy azok angyalok, hányan voltak, váltottak-e pár szót Jákobbal, vagy sem, egyáltalán mi a célja ennek a rövid közlésnek az igében. Találgathatnánk, de előbbre nem vinne

az emberi feltételezés, ha az ige nem mond erről többet. Jákob most hazafele tart, családjával együtt, és készül az Ézsauval való találkozásra. Ezen az úton távozott húsz évvel korábban, akkor egyedül volt, tele félelemmel, bizonytalansággal, kiszolgáltatott és nincstelen volt. Isten megszólította őt, előbb egy látomás által, melyben az angyalok egy égisz érő létrán jártak le és fel, mintegy jelezve a bűn terhét cipelő menekülőnek, hogy van mégis kapcsolat a mennyei és a földi között. Az angyali jelenéssel együtt Isten kijelentését is kapta Jákob, az ÚR azt ígérte, hogy vele lesz ott, ahova megy, és egyszer visszahozza szülőföldjére. Ez az egyszer most következett be. Időközben Jákob életében szinte minden megváltozott. Már nincs egyedül, népes család és szolgák egész serege tart vele. Nem is nincstelen, vagyona jelentősen gyarapodott. Ezek ellenére szívében újra szorongás és félelem van, ezen az úton, mert nem tudja, hogy bátyja, Ézsau megbocsátott-e neki, vagy tart-e még haragja, ez utóbbi esetben akkor nehéz lesz a hazatérés. Családi és vagyoni helyzet változott, Jákob élete szinte teljesen megváltozott, Isten azonban nem változik. Ismét itt vannak az angyalok, és eszébe kell jusszon, hogy az angyalokkal való első találkozáskor milyen ígéreteket kapott Istentől. Akár az ismeretlen felé tartok, akár szorongó szívvel hazafelé, az ÚR az, Aki azt ígérte, velem marad, áldását árássa életemre, sőt, általam másokra is. Istennek ma is megvannak az angyalai, küldöttei, eszközei, melyekkel emlékeztessen minket is az Ő szavára, áldására, gondviselésére. Ma találkoztál angyalokkal?

2013. szeptember 4. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 8,38-39: Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Mennyi mindent felsorol az apostol, ami elválaszthatna minket Istentől, az Ő szeretetéről. S ezeket a kifejezéseket elkezdjük végiggondolni, elemezni, kiderül, mindenik mögött sok tartalom van, nagyon sok minden elválaszthatna az ÚR szeretetétől. Csak rövid példa okáért, ha az első kifejezésre gondolunk, a halál nem választhat el Istentől, azaz nem szakíthat el Istentől saját halálunk sem, szereteteink halála sem, maga a halál valósága, az arról való gondolkodás vagy az attól való félelem sem, mert Isten ezeknél hatalmasabb. Ő legyőzte a halált Fia által, elveszi gyermekei életéből a félelmet, még a halálfélelmet is, megtanít arra, hogy boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg, semmilyen módon nem távolíthat el a halál Istentől. Ugyanígy gondolkozhatunk a felsorolás további elemeiről is. Ezeknek nincs arra elég hatalmuk, hogy elválasszanak Istentől, mégis sokszor arra használja ezeket Isten ellensége, hogy általuk első sorban gondolatainkat elfordítsa mennyei Atyánktól, aztán elültesse szívünkbe a félelmet, kételkedést, bizonytalanságot, s valamiképp megrontsa az Istennel való szoros kapcsolatunkat. Mindezek nem tudnak elszakítani, de ha mi magunk engedünk a kísértőnek, nagy baj származhat belőle. Az Éden kertben levő tiltott fa gyümölcse akár évezredekken keresztül virágozhatott volna, és érlelhette volna a legkívánatosabb gyümölcsöket, az embert nem szakíthatta volna el Istentől, de amikor az ember a gonosz ösztönzésére saját kezével nyúlt utána a tiltott gyümölcsnek, bekövetkezett a tragédia. Pál azért bátorít ezzel az igével, hogy Istenre figyeljünk, Vele éljünk, Neki engedelmesskedjünk, és akkor bizonyosak lehetünk, hogy legyőzhetetlenek vagyunk, Isten szeretetétől soha el nem választhat senki és semmi.

2013. szeptember 5. – csütörtök

A zsoltárok könyve 25,5: Vezess hűségesen, és taníts engem.

Szakemberek szerint a gyermek fejlődésében több dackorszak is létezik, ezeket természetesnek nevezik, ahogyan azt is, hogy rövidebb-hosszabb idő után ezek a korszakok elmúlnak, minden gyermek és ifjú

túljut azon az időszakon, amikor mindennel és mindenkivel ellentétben volt. Rádöbben, megérti az ifjú, az ember, hogy szüksége van a tanításra, a vezetésre ahhoz, hogy megtanuljon egy szakmát, megismerjen egy várost, egy munkahelyet, kell a vezetés egy adott közösségben érvényes szabályoknak a megismeréséhez, és sok minden máshoz. Sajnos, tanításra, vezetésre való hajlamunk gyakran feszültségben van önérzetünkkel, nem akarunk tájékozatlanoknak, vagy tudatlanoknak tűnni, ezért néha többet hitetünk el magunkról, mint amennyi ismeretet valóban birtokolunk. Ennek persze megvannak a következményei, ha a mester két-háromszor megmutatja, hogyan végezzünk el egy munkát, és azt mondjuk, hogy megértettünk mindent, nehogy nehézfejük nézzenek, de egy részlet kimarad, az veszélybe sodorhatja az egész munkát. A lelki dolgokban sincs ez másképp. Valaki egyszer úgy fogalmazott, hogy az emberek leginkább a saját bölcsességükkel vannak megelégedve, azt nem kéri Istentől, minden mást annál inkább. Sokszor fedezem fel önmagamban, hogy nem is Isten üzenetét, vezetését várom, egy ige olvasásakor vagy magyarázásakor, hanem saját gondolataim igazolását. Márpedig a lelkiekben is nagy szükségünk van arra, hogy Isten tanítson minket, Ő adjon nekünk mennyei látást, hogy az ÚR vezetését elfogadva, annak engedelmeskedve tudjunk lelkiekben gyarapodni, Istenhez közeledni. Adja meg az ÚR szívünkbe az őszinte vágyat arra, hogy Istent, az Ő útjait megismerjük, a zsoltáros imádságát sajátunkénak tekintsük, így kérjük mi is mennyei Atyánkat: vezess, taníts. Szólj, URam, mert hallja a Te szolgád.

2013. szeptember 6. – péntek

Máté evangéliuma 14,31: Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

Péter ezen a napon sokszor volt fenn, és sokszor lenn, lelkiekben. Jézus sok embernek prédikált, Péter hallhatta a Mestert, ez nagy kiváltság. Aztán tanítványtársaival együtt tehetetleneknek bizonyultak, amikor Jézus arra szólította őket, hogy adjanak enni a sokaságnak. Majd ismét öröm és áldás következik, mert Jézus csodát tesz, és a tanítványokat bízta meg azzal, hogy kivigyék az embereknek a kenyeret és halat. Erről sokáig lehetne beszélni, ragyogó szemekkel, de Jézus hajóra küldi őket, és Ő nem megy velük. Amikor pedig kísértetnek vélik a tengeren járó, feljűk közeledő Mestert, megrémülnek. A rémületet öröm váltja fel, hányadik változás is ez, amikor felismerik az Urat, sőt, Péter ebben az örömben azt is kéri, hogy ő is járasson a tengeren. Amikor ez megtörténik, jön az újabb lelki zuhanás, mert erős a szél, s talán azt kérdezi magában Péter, hogy *mit is teszek én most, hiszen ez nem lehetséges*. Mégsem vész el, Jézus kinyújtja kezét, megragadja őt. Péterben felismerjük a magunk emberi természetét is. Hallotta az igét, látta a kenyérszaporítás csodáját, és felismerte Jézust a tengeren járva, sőt, egy pillanatra teljes hittel elfogadta, hogy Jézus vele is bármit megtehet, ő is járhat a tengeren, s mégis, mindezek ellenére kételkedik. Jár a tengeren, mert Jézus mondta, egyszer azonban emberi gondolatok fogalmazódnak meg lelkében, erős a szél, nagyok a hullámok, a víz fölött járni nem lehetséges, el fogok süllyedni, mi lesz velem. Oly sok csodát tett Isten a mi életünkben is, mégis, újra kételkedünk, félünk, hitetlenkedünk, nem bízunk az Ő ígéreteiben. Ma nem akarok a hullámokra, emberi lehetőségek korlátaira tekinteni, hanem Isten szavára, ígéreteire akarok hallgatni, annak engedelmeskedni. Lesz elég hitem, hogy a tengerre is kilépjek?

2013. szeptember 7. – szombat

Apostolok cselekedetei 13,38-39: Vegyétek tehát tudomásul, atyámfiai, férfiak, hogy őáltala hirdetjük nektek a bűnök bocsánatát, és mindabból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattatok meg, őáltala mindenki megigazul, aki hisz.

Krisztus által van bűnbocsánat és megigazulás. Nem Pál és nem a mai lelkész, püspök adja, hanem Krisztus által van, mi emberek csupán kihirdetjük ezt az igazságot. Nem is az ember kell megfizesse, vagy jóvátegye bűneit, erre képtelenek vagyunk, noha elég sokszor törekszünk rá. Mai keresztyénekre, ránk is érvényes az apostol felhívása, arra van szükségünk, hogy ezt tudomásul vegyük, igaznak és érvényesnek tekintsük. Amikor első alkalommal fizettem interneten az útdót, semmilyen papír nyugtát, igazolást nem tudtam felmutatni, ezért kisség feszült voltam, amikor pár nap múlva megállított egy rendőr, biztosításokról és az útdóról érdeklődve. Amikor kiderült, hogy a rendőrség nyilvántartásaiban is szerepel a befizetésem megnyugodtam. Azóta sincs nálam semmilyen igazolás, de tudom, hogy a rendszer nyilvántartásában szerepel, hogy rendben vagyok. Isten kihirdette az Írásokban, megerősítette az úrvacsorai jegyek által, hogy Ő Krisztusért megbocsát nekünk, Krisztus által megtisztít és igaznak nyilvánít, mi pedig tudomásul vesszük, igazat adunk Istennek, ezt jelenti a hit. Hiszem a bűnök bocsánatát, hiszem, hogy igaz vagyok Isten előtt Krisztus által, hiszem, hogy Krisztus által az örök élet örököse vagyok.

2013. szeptember 8. – vasárnap

A zsoltárok könyve 25,17: Enyhítsd szívem szorongását, szorult helyzetemből szabadíts ki!

Az, hogy Isten gyermekei nem kellene aggódjanak, mégis gyakran szorul össze a szívünk, közismert, noha nem akarunk ebbe belenyugodni, hanem ismételten az Úrra akarunk figyelni, a gondviselést egyre tudatosabban elhinni és elfogadni szeretnénk. Isten szabadítását is gyakran kéri a Biblia emberei, arra ösztönözve minket is, hogy higgyünk az ÚR hatalmában és szeretetében, Tőle kérjük minden helyzetben a segítséget, szabadítást. Ami sajátságos ebben az igében az, hogy a teljes szabadítást kéri a zsoltáros, amikor azt mondja, hogy szabadíts ki, de szívének szorongására csak enyhülést kér, nem a szorongás teljes elmúlását. A szabadulás lehet gyors, akár egy pillanat alatt is bekövetkezhet bizonyos nyomorúságokból, szorult helyzetekből. Van, amikor egy nehéz kérdés hirtelen megoldódik, ha egyetlen példát említhetünk, talán egy hosszabb orvosi vizsgálat után az eredmény kimutatja, nincs komoly baj, kisebb kezeléssel teljes felépülés lehetséges. Egy pillanat alatt kiderül, minden rendben lesz, de a szív lassan csendesedik el, a szorongás idővel tűnik el a szívünkben, előbb csak enyhülést tapasztalunk. Vagy lehetséges, hogy nem kell minden szorongásnak megszűnni az ember szívében? Létezik hasznos szorongás, ahhoz hasonlóan, hogy létezik hasznos félelem, hiszen az istenfélelmet sokszor ajánlja az Írás az istenkövetőknek? Kell a szabadítás, de hinni Istenben nem azt jelenti, hogy akkor nem is törődöm a helyzetemmel, nem számít semmi, mert Isten majd megszabadít. Nem aggódalmaskodom, nem uralkodik el szívemen a kétségbeesett félelem, de marad egy kis szorongás, egészséges törődés, bizonyos jó értelemben vett feszültség, éberség, nyugtalanság. Adjon az ÚR, az Ő akarata szerint szabadítást, enyhülést megfelelő időben, módon.

2013. szeptember 9. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 50,5: Jertek, csatlakozzunk az ÚRhoz örök szövetséggel, amely nem megy feledésbe!

Isten szövetséget kötött népével, és Ő hűséges maradt a szövetséghez, népéhez és Önmagához. A fogság, a büntetés azért következett be, mert a nép nem tartotta meg a szövetséget, nem tartották be adott szavukat, hanem Isten mellett idegen bálványokat is imádtak, azoktól is segítséget kértek. Gyakori magatartás ez ma is, sokan imádkoznak Istenhez és keresnek támogatást sok már helyen is. A szenvedés megtanította a népet arra, hogy nincs jobb, mint Isten szövetségében megmaradni, ezért újra keresik az Úrral való közösséget, szeretnének ismét elkötelezetten Hozzá tartozni. Ma sokan a szabadságot tartják

az ember legnagyobb kincsének, azt, hogy senki és semmi felé ne legyen elkötelezve az ember, mert azzal korlátozná önmagát. Isten népe többször is megtapasztalta, hogy a szabadság ilyen értelmezése milyen káros következményekkel jár. Nem akkor lesz teljes az életünk, ha teljesen függetlenek vagyunk még Istentől is, hanem úgy lesz áldott, tartalmas, célszerű életünk, ha Istennel élünk közösségben, ha elkötelezett engedelmes követői vagyunk. Nem véletlenül hirdették sokan Isten gyermekei közül, hogy a legnagyobb szabadság az, ha Isten szolgái vagyunk. Egyetlen pillanatra sem szeretnék megfélemlíteni arról, hogy nem vagyok egyedül, ma is velem van az ÚR, aki Krisztusban új szövetséget kötött az emberrel, velem is, gyarló gyermekével. Arra törekszem, és Isten segítségét kérem ehhez, hogy szövetségese Istenem dicsőségére, akarata szerint tudjak élni.

2013. szeptember 10. – kedd

János evangéliuma 8,31-32: Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.”

Egy folyamatot fedezhetünk fel az igében. Azoknak szól Jézus, akik hittek Benne, első lépés tehát az, hogy elfogadom Jézust annak, akinek Ő mondja magát, Isten Fiának, Üdvözítőnek, elhiszem, hogy Ő az Atyától jött, ezért mindaz, amit hirdet igaz és hiteles. Aki hisz benne, az megteszi a következő lépést, megtartja az ÚR ígét, ezáltal lesz valóban Jézus követője, az Ő tanítványa. Kiindulásként el lehet olvasni a Hegyi Beszédet, mint Jézus legismertebb beszédét, az ott elhangzottak megtartásával, követésével lehet kezdeni az engedelmisséget. Újabb lépés ezek után az igazság megismerése, mely az előzőek következménye. Sokan szeretnének más sorrendet, de az ÚR ezt jelentette ki. Az ember előbb meg szeretné ismerni a teljes tanítást, minden kijelentés végére járni, hogy aztán kimondhassa, hogy ez a megfelelő út, követője lesz Jézusnak. Az ÚR Jézus azonban az igazság megismerését ebben az igében a hit és az engedelmisség után teszi. Nem az ember jut el az igazság felfedezésére, nem kutatással, emberi logikával és bölcsességgel állapítja meg a valóságot, hanem Isten ismerteti meg a teljes igazságot a Jézusban hívő, engedelmes tanítványokkal. Akik ezt az igazságot, az egyetlen hitelest Tőle megtanulják, elfogadják, azok lesznek igazán szabadabbá, a szó legnemesebb értelmében. Mi, akik hiszünk Jézus Krisztusban Neki engedelmeskedünk, a többi az Ő ajándéka, Ő fogad tanítvánnyá, ismerteti meg az igazságot, és ez által Ő tesz minket szabadabbá. Gyertek, engedelmeskedjünk a mi Urunknak, tartsuk meg az Ő parancsait, járjunk utjain, legyünk készek elfogadni minden áldását.

2013. szeptember 11. – szerda

A zsoltárok könyve 33,16: Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst.

Gyakran idézzük az ézsaiási ígét, mely szerint Isten gondolatai és útai magasabbak az emberéinél, de sokszor ez egy szép gondolat marad, egy bölcs és igaz mondás, következmények nélkül. A Biblia viszont arról szól, hogy Isten Szava erő és hatalom, mégpedig cselekvő erő, amikor Ő valamit kimond, annak van következménye. Izráel és az egyház történetében nyomon követhetjük Isten szavának valóra válását, áldásaiban, gondviselésében lesz konkrétummá a szó, az ígétet. Isten gyermeke megtanul úgy élni, tervezni, cselekedni, hogy mindig az Úrtól kér vezetést, és minden dolgaiban számol Isten jelenlétével, hatalmával, cselekvő szeretetével. Ha a királynak háborúba kell menni, ami azt jelenti, hogy az ország népe meg kell küzdjön egy ellenséges hatalommal, akkor Istentől kérnek segítséget, vezetést, oltalmat, szabadulást, sőt, győzelmet. Nem következik ebből, hogy maga a hadsereg ne készülne fel a harcra, ha Isten az által akar munkálkodni, de a sereg nagysága, harci felszereléseinek sokasága és minősége nem a legfontosabb tényezői a harc kimenetelének. Látszólag és a kor

beszédmódja szerint a király győzött, hősök ereje és bátorsága kellett a győzelemhez. Isten ószövetségi népének sikere azonban nem ezeken múlt, gyakran nagyon alulmaradtak számban is, felszereltségben is, de még néha bátorságban is az ellenfeleikkel szemben. A győzelem mégsem maradt el, amikor Istennek engedelmessé váltak, Szavára indultak, vezetése szerint jártak el. Isten gyermekei, a mai élet kihívásai közepette ugyancsak Isten szavának engedelmessé válhatnak győzelemre. A csaták ma nem dárdával és karddal történnek, de sok más módon. A világnak megvannak a maga szabályai, módszerei, előírásai a biztos győzelemre. Isten gyermekei néha ezekben az eszközökben alulmaradnak, mégsem győzhetnek le, mert ma is igaz, nem a nagy sereg, nem a nagy erő, nem a világ módszerei hozzák el a szabadulást és győzelmet, hanem a hatalmas Isten adja azt gyermekeinek.

2013. szeptember 12. – csütörtök

Zófoniás próféta könyve 3,14-15: Ujjongj, Sion leánya! Kiáltás örömdben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! Elveszi rólad az ÚR az ítéletet.

Az ige egy emléket idézett fel bennem. Katonák voltunk, még a régi rendszerben, amikor valami történhetett nemzetközi szinten, mi csak annyit tudtunk meg, hogy az előttünk besorolt, és már hazatérésre készülő katonákkal közölték, meghatározatlan ideig nem fognak leszerelni. Mindenkinél nehéz idő következett, feszült és ideges katonák várták a jobb híreket, de nem is tudták, mit várjanak, mi kell történjen, mikorra lehet változásra számítani. Mi is vártuk nagyon, hogy elmenjenek, mert haragjukat rajtunk öntötték ki, igazi büntetésként, ítéletként éltük meg azokat a heteket. Arra is emlékszem, nem kellett senki megmagyarázza, mi történt, könnyen kitaláltuk, amikor egyik délután mindenki nevetett, hangoskodott, viccelődött és nagy sürgés-forgás volt a kaszányában. Fogalmunk sem volt, milyen esemény miatt maradtak tovább, azt sem tudtuk, hogy közben mi és hogyan alakult a politika nagy porondján, egy dolog volt azonban világos: a legmagasabb rangjelzésű tiszt közölte, 24 órán belül leszerelnek a soron következő katonák. Ahogyan az ígében is szerepel, ők is úgy kiáltottak, vigadtak, örvendeztek, mert lejárt a katonai szolgálatuk, haza mehettek. Még nagyobb öröme lehetett a választott népnek, akik nem csak heteket, hónapokat töltöttek idegen földön, hanem évtizedeket. Most azonban Isten követői az ítélet megszűnését hirdetik, ők pedig jól tudják, milyen sok áldást, mennyire más életet jelent az, ha Isten nincs többé távol tőlük. Vigadj teljes szívedből, Isten gyermeke, mert elvette az ÚR az Ő szent Fiáért az ítéletet rólad, új, szent életet kezdhetsz élni, Vele közösségben. Ismertesse meg az ÚR sok mai gyermekével, akik még nem jutottak el oda, a bűnbocsánat, feloldozás igazi örömét.

2013. szeptember 13. – péntek

Apostolok cselekedetei 10,38: A názáreti Jézust felkenete az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, akik az ördög igájában vergődtek, mert az Isten volt vele.

Ma ilyet, hogy az ördög igájában vergődik valaki, nem mondunk, legfeljebb átvitt értelemben, arra való utalásként, hogy valaki nem tud szabadulni egy rossz szokásától, szenvedélyétől, de senki nem gondol arra, hogy az Isten ellensége, aki az Éden kertben megkísértette az embert, valóban bármit is tenne az emberrel. Sokan egyáltalán nem is hisznek az ördög létezésében, azt hirdelve, hogy átvitt értelemben beszél a Biblia ördögről, alatta csak a kívánságot, esetleg emberi gyengeséget kell érteni. Eközben, írja egy híres teológus, az ördög él és virul. És azt is érdemes megfigyelni, amikor azt írja az ige, hogy az emberek az ördög fogságában, csapdájában, igájában vergődtek. Azaz szabadulni szerettek volna, próbálkoztak, erőlködtek, különféle módszerekkel igyekeztek önmagukat kiszabadítani, de nem sikerült. A környezetünk, a világ sokat változott, de az ember ma is ugyanúgy szenved, hiábavalóan

erőlködik, mégsem tud szabadulni attól az igától, melybe beleszületett, belecsábította az ellenség, vagy melyet önként vett fel, s késő, mire kiderült, hogy nem az, aminek ígérték. Jézus Krisztus, mondja az apostol, ebből az igából mindenkit kigyógyított, megszabadított. Nem vergődni kel, hanem az ÚR Krisztus munkáját elfogadni. Nem egyedül kell próbálkozni, hanem az Ő szabadítását kérni és elfogadni. Nem emberi bölcsességgel, módszerekkel, vagy emberi erővel, hatalommal lehet szabaddá az ember, noha ezt hirdetik a mai mozgalmak nagyon sokszor, hanem Isten Fiának hatalmával lehetünk teljesen szabadok, gyógyulhatunk ki a kötöttség minden kínjából. Jézus Krisztus sem változott, Ő ma is meg tudja ugyanezt cselekedni, és Lelke által ma is gyógyulást, szabadulást hoz mindazok életében, akik Őt elfogadják, az Ő Lelkét, Annak munkáját kérik, Neki helyet adnak. Ma is igaz, érvényes, ha a Fiú megszabadít, valóban szabadok leszünk.

2013. szeptember 14. – szombat

Zakariás próféta könyve 8,8: Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.

Izrael népét Isten választotta ki, Ábrahám utódait Ő tette a maga népévé. Gondot viselt róluk, próféták által üzent nekik, vezette őket. Más népektől eltérően a zsidóknak nem volt sok istenük, hanem egyedül az ÚR, az ég és a föld teremtője, és ugyancsak eltérően másoktól, Izrael Istene nem volt látható, sem kiábrázolható, ezért sokszor kétségbe is vonták létezését a többi népek. A szomorú az volt, amikor maga a választott nép is kétségbe vonta, ha nem is Isten létezését, de azt igen, hogy Ő törődik velük, oltalmazza és vezeti népét. A többi nép előtt ott van a szobor-isten, a kiábrázolható, valóságos isten, kőből, fából készült uralkodó, akihez jönni lehet ajándékokkal, kérésekkel. Igaz, hogy nem válaszol, de legalább biztosak abban, hogy ott van, létezik. Izraelnek mindig volt Istene, de sajnos, ez sokszor nem látszott meg a nép életén, elcsüggedtek, mintha az ÚR nem viselné gondjukat, idegen istenekhez fordultak segítségért, mintha nem lenne valóságos a Mindenható gondviselése. A próféta által most azt üzeni Isten népének, hogy lejár a fogság ideje, haza vezeti népét, és a kapcsolatukat, a velük való szövetséget megújítja. Egymáshoz tartoznak, Isten és az Ő népe, ez a közösség a nép számára is „tapintható”, a mindennapi élet áldásaiban érezhető lesz, valósággal és igazán felismerik, hogy ők Isten népe, az ÚR pedig az ő Istenük. Isten nem változik, de sajnos, a mi hozzáállásunk ige, néha tapasztaljuk erejét, áldását, kegyelmét életünkben, ezért hálát is adunk, máskor pedig kétségbe vonjuk, hogy adott helyzetben Ő valóban ott volt velünk, megengedte, hogy megtörténjen valami az életünkben. Az ÚR akarata ma is az, hogy mi életünk minden pillanatában, valósággal és igazán jelen legyen életünkben, ezt mi elfogadjuk, megtapasztaljuk, ezért hálát adjunk. Az ÚR ma is valósággal és igazán a mi Istenünk, mi pedig az Ő népe vagyunk.

2013. szeptember 15. – vasárnap

A zsoltárok könyve 81,14: Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izrael!

Isten szívéből tör fel a sóhaj, népe miatt, illetve annak rossz irányba való haladása miatt bánkódik az ÚR. Melyik szülő nem bánkódik, mikor azt látja, hogy gyermeke dacból, tudatlanságból, csábításnak engedve, vagy bármi okból, de helytelen dolgokat tesz, rossz irányba halad. Nagy a fájdalom, mikor előre látja a szülő, hogy a gyermeke által választott úton mennyi szenvedés és milyen rettenetes következmények lehetnek. Pedig Isten prófétákat küldött, figyelmeztette őket, a nép azonban nem hallgatott az ÚR szavára. Amikor az ÚR figyelmezteti népét, gyermekeit, amikor megtérésre, visszafordulásra, életvitelük, cselekedeteik megváltoztatására hívja őket, mindig azt jelenti, hogy van még esély és lehetőség a változásra, elkerülhető még a veszedelem, a fájdalom, vagy éppenséggel a büntetés. Hiszen még mindig népének nevezi őket, akkor is, ha jelenlegi életvitelük szomorúságot okoz

Istennek. Még mindig a jót, az áldást szeretné adni nekik, ezért vágyik arra, hogy a nép hallgasson Istenre, térjen az Ő útaira, mert akkor gazdagon megáldhatja őket. Miattam hányszor kell Istennek sóhajtani, hányszor igaz életemre nézve, hogy Isten adná az áldást, a vezetést, a kegyelmet, csak oda kellene fordulni Felé, Rá kéne végre hallgatni, az Ő útain, azaz akarata szerint járni, élni. Állj meg egy pillanatra, rohanó ember, sóhajt magad is egy nagyot, majd fordulj Isten felé. Halld, Ő szólít, népének, gyermekének nevez, akarata az áldás, a kegyelem, a szeretet kiáradása. Halld Őt, hallgass Rá, kövesd útmutatását, így leszel részese gondviselésének, minden mennyei ajándékának.

2013. szeptember 16. – hétfő

Lukács evangéliuma 18,7: Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?

Első, kissé megfontolatlan válaszom az, hogy nem, sokszor szeretném, ha Isten igazságot szolgáltatna, ha a bűnösöket, rossz szándékúakat megdorgálná, ha kiderülne igazságom, de mintha mindez hiábavaló várakozás lenne, nem történik semmi. Kérésként fogalmazódik meg az ige, jövel, URam, gyorsan szolgáltass igazságot. De nem maradhatok az ige felületese olvasója, hamar rádöbbenek, itt nem az én mindennapos kis harcaimról, és főleg nem a saját önérzetemről, vélt vagy valós igazságomról van szó. Nem kis, közönséges, apró dolgok azok, melyekért Isten választottai szüntelen Istenhez kiáltanak. Itt Isten választottainak közössége imádkozik egy akarattal Isten igazságos ítéletének eljöveteleért, azért a napért, amikor az ÚR beül az Ő trónusába, mindenek megjelennek leplezetlenül Előtte, és Ő igazságosan ítéli majd a népeket. Nem a magunk rész-, vélt-, szubjektív igazságáról van szó, hanem arról a tökéletes jogosságról, ami egyedül Isten felségjoga. Az Ő választottai pedig ezt kérik szüntelen Tőle, ezért fordulnak éjjel-nappal imádságaikban a Mindenhatóhoz. A magam igazát sokszor szeretném elérni, kihirdettetni, vajon az ÚR országának eljöveteleért, az Ő igazságának érvényesüléseért kész vagyok-e könyörögni. Az első keresztyének ezt is várták, amikor így imádkoztak: jövel, URam, Jézus.

2013. szeptember 17. – kedd

A zsidókhöz írt levél 12,28: Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.

A mai világban kissé jobban értjük az igét, tapasztalva, hogy a teremtett mindenségben minden múlandó, minden változó és változtatható. Gyermekkoromban kommunista rendszer alatt éltünk, közel húsz éves voltam, mikor az megdőlt, nem kis csodálkozásunkra. Meg voltam győződve, hogy semmi nem rendítheti meg. Még ma is vannak olyan földi hatalmak, melyekről sokan azt gondolják, hogy nem lehet azokat sem befolyásolni, sem megváltoztatni. Ugyanígy lehetne sok mindent sorolni, amiről azt gondolta az ember, hogy örök, de néha nagyon hamar elmúlt, semmivé lett. Egyesek bankrendszerekre fogadnak, mások az aranyat tartják mérvadónak, valamelyik ország pénznemét, de már az ivóvíz tartalékok is komoly tőkének, értéknek számítanak. Ne soroljuk, sokáig lehetne. A bölcs ember rádöbben, minden múlandó, még a sziklák is megrendülnek, földi hatalmak megszűnnek, értékek megváltoznak. Nagy vagyonnal rendelkező emberek pénzüket állandóan más országba költöztetik, hol itt, hol ott előnyös az adózás, nincs rendíthetetlen rendszer. Isten gyermekei, a világ szemében sokszor egyszerű, néha lenézett emberek azért magabiztosak, azért van békesség szívükben, mert ők

rendíthetetlen országot kaptak. Isten országa már e földi élet idején is ott van szívükben, ők nem csak egy földi rendszer tagjai, hanem Isten országának polgárai is, és bizonyosak abban, hogy az utóbbi rendíthetetlen, örök. Aki felismeri Isten ajándékát, az hálából szolgálni fog Istennek, mondja az ige, tisztelettel, istenfélelemmel. Elméletben sokat ismételjük, sokszor erőtlenül, eredménytelenül, hogy mi nem jutalomért, nem számításból, nem is a kárhozat elkerülése végett szolgálunk Istennek, hanem hálából, önként, örömmel. Aki elfogadja, megérti Isten ajándékának nagyságát, az Ő országának kimondhatatlan értékét, annak nem kell az unszolás, hiszen Isten országának tagja lesz, s mint ilyen, Neki fog szívből jövő engedelmisséggel szolgálni. Tegye Isten világossá ma is, gyermekei életében, hogy mennyei polgárok, örök és rendíthetetlen ország tagjai.

2013. szeptember 18. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 33,2: Légy segítségünk reggelenként, szabadítónk a nyomorúság idején!

Szoktam kérdezni önmagamtól is, másoktól is: mikor imádkozol? Sajnos, egyre gyakrabban hallani olyan válaszokat is, hogy amikor templomban vagyok, ritkán, vagy ha valamilyen baj van. Legtöbbször viszont azt válaszolják, hogy este, mielőtt pihenőre térnének, összekulcsolják kezüket, és imádkoznak. Az este imádkozók jelentős hányada, az általam megkérdezettek esetében kötött imádságot mond, s amikor erről beszámol, érezni lehet az önmagával való megelégedést, talán kissé büszke is sok ember önmagára, hiszen minden este elmondja a Miatyánkot, sőt, még a Hiszekegyet is, és a nagyon buzgó ember még ezekhez hozzátesz egy gyermekkorában tanult esti imát is. Miért nem imádkozik sok ember saját szavaival? Nem szólítja meg Istent személyesen, hanem szinte rituálisan felmond egyébként igaz és helyén való imádságot. Miért nem imádkozik Isten gyermeke reggel? Mert reggel önmagával van elfoglalva, számtalan feladatára gondol, rohan, hogy elkezdje azokat. Sok eredménytelen harc, sok hiábavaló küzdelem magyarázata ez: nagy lendülettel, tenni akarással indulunk feladataink végzésére, megfélemlítve Istentől. Sem tanácsát, sem segítségét nem kérjük, csak később, nehézségekbe ütközve, eredménytelenségünket látva kiáltunk fel: segíts, Istenem. Mások tapasztalatából sokszor hallottuk, milyen áldás van azon, ha reggelente időt szánunk az elcsendesedésre, ha Isten Nevének segítségül hívásával kezdünk el minden napot. Adjon hozzá mennyei Atyánk erőt, akaratot, hogy lekzdjük, és állandó gyakorlattá váljon életünkben: reggelente keressük Isten közösségét, minden nap kérjük az Ő segítségét, áldását.

2013. szeptember 19. – csütörtök

A zsoltárok könyve 116,1: Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát.

Istennek nincs oka minket szeretni. Ő, ahogyan igéjében kijelenti, azért szereti népét, mert Ő maga a szeretet, és minden ok nélkül úgy döntött, hogy szeretetét kiárasztja népére, gondviselésben, vezetésben, áldásban. Mi arra törekszünk, hogy Istent szeressük, de a mi szeretetünk nem ok nélküli. Már születésünk, életünk is ajándék, tehát első lélegzetvételünk óta adósok vagyunk. Minden napunk, így a mai is, annak minden pillanata Isten gondviselése által lehetséges, hálánk, szerény köszönetünk nem fizetsége, csak alázatos elismerése mindannak, amit Isten tesz szüntelen értünk. Ha istenfélő szülők megtanítottak az Ő félelmére, szeretetére, hálásak lehetünk érte, de akiket nem, azok is, egy nehézség idején, lelki mélységekben Istenhez kiáltanak, s milyen sokszor csodálkoznak azon, hogy Isten válaszol nekik. Ismerjük be, nem ok nélkül szeretjük Istent, a csoda az, amikor az ember egyre többet ismer fel mindabból, amit az ÚR tesz, egyre több oka lesz a hálaadásra, egyre indokoltabb lesz Isten szeretete. Egyik legnagyobb ajándéka Istennek az, hogy imádságban Őt kereshetjük, Hozzá jöhetünk kéréseinkkel. Nincs oka meghallgatni azokat, mert nincsenek Előtte érdemeink, de kegyelméből,

szeretetéből mégis az következik, hogy meghallgat minket, sőt, az igében elkötelezi magát Isten, hogy aki Hozzá jön, azt Ő elfogadja, aki Tőle kér, azt meghallgatja. Ismereteim szerint egyedül Dávid mondja ki, írja le ebben a formában, a tizennyolcadik zsoltárban, hogy szeretlek Uram. Ma, olvasva az igét, megkérdem magamtól, s kérdezi az ige minden istenfélő embertől, aki tapasztalta már imádságainak meghallgatását: szeretem, szereted Istent?

2013. szeptember 20. – péntek

Hóseás könyve 14,6: Harmat leszek Izráelnek: virágzik majd, mint a liliom, gyökeret ver, mint a Libánon fái.

Természetes az, hogy minden új életben gyönyörködünk, a gyermekek növekednek, erőben, értelemben gyarapodnak, ifjú korukban virágzanak, kiteljesednek testileg – lelkileg egyaránt. Ugyanígy természetes az is, a mai életben, hogy egy bizonyos kor után, kissé korábban vagy később, de mindenkinél elindul a fordított folyamat, a testi erő kevesbedik, az egészség fogy, és az emlékezőtehetség, tanulási készség és minden értelmi funkció lassabban működik. Ez alól két kivétel is van, egyéni, személyes életünkben az Istennel való közösségünk, a második kivétel pedig a közösségi élet ebben is kiemelt helyen ugyancsak az Úrral való közösség. Már saját hitéletünkben is átéljük azt, hogy miközben testileg és szellemi képességek szintjén is lefele tartunk egy idő után, az Istennel való közösség, a Vele való együttlét meghittsége, a Neki való engedelmisség egyre jobban kiteljesednek. A közösségben pedig általánosan is igaz, hogy egy nép, egy nemzet, egy gyülekezet életében az addigi ismeretek és tapasztalatok meghozzák a maguk gyümölcsét, a közösség előre halad, vagy legalább így kellene történnjen. Az Úrral való kapcsolatba egész biztosan ez a természetes, ha nincs visszaút, hanyatlás, hanem egyre inkább növekedés. Amikor nem így van, az a természetellenes. Ehhez a növekedéshez azonban elengedhetetlen Isten áldása, munkája a közösségben. Ezt ígéri az Úr népének a próféta által. Hisszük, nekünk is mondja, velünk is meg akarja ismertetni a növekedés, felüdülés, áldás gazdag ajándékát. Segítsen mennyei Atyánk, hogy sok mai közösség életében eljőjön a felüdülés, meggyökerezés, növekedés és áldás ideje.

2013. szeptember 21. – szombat

A zsoltárok könyve 139,17: Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma!

Isten szava, akarata, szándéka teher azoknak, akik még nem ismerik az Urat, az Ő akaratát sem, csak azt, amit Istenről és parancsairól mások mondanak, vagy amit saját gondolataiban elképzeli az ember. És ma elég sok ilyen ember van, aki azt gondolja, hogy ő tudja, mi Isten akarata, és azt is tudja, hogy annak miért nem engedelmeskedik, mert, ahogyan mondja, az lehetetlen, nehéz, boldogtalanná tesz. Aki megismeri az Urat, akaratát követi, az megtapasztalja az engedelmisség áldásait, az Istennel való közösség csodálatos voltát. Engedelmeskedve érti meg az istenfélő ember, hogy az Ő törvényei javunkra szolgálnak, azoknak engedelmeskedni az ÚR segítségével nem lehetetlen, szándékait nem csak követni lehet, hanem gyönyörködni lehet azokban. Isten minden szándéka jó, az élet és az örök élet érdekében adatik, Isten akarata mindig az üdvösségünkre szolgál. Egy nagyon magas tévétoronyba vitt fel egyszer egy barátom, s több, mint száz méter magasan bizony megcsodáltam nem csak a

gyönyörű kilátást, hanem a vaskorlátot is. Azt figyeltem meg, hogy mennyire stabil, akár neki is lehet dőlni, ki lehet látni a vasrudak között, de elég sűrűn vannak ahhoz, hogy egy kisgyermek se férhessen ki, senkit semmilyen veszély nem fenyegetett abban a magasságban, mert ott volt a korlát. Pedig, ahogyan a neve is mutatja, korlátozott minket, látogatókat, de így voltunk biztonságban. Isten minden szándéka, parancsa az élet érdekében adatott, Isten gyermekei hálások azért, hogy Ő gondoskodott róla, hogy el ne vesszünk. Ma is lehetőségünk az, hogy Isten akaratát egyre jobban megismerjük, megismerve szándékait csodálni is fogjuk azokat, engedelmeskedve akaratának, megtapasztaljuk az ÚR gondviselését, áldását.

2013. szeptember 22. – vasárnap

Mózes második könyve 20, 9-10: Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon.

Noha jól ismerjük azt, hogy már az első keresztyének az ÚR feltámadását ünnepelték hetente, és mi is úrnapijának nevezzük a vasárnapot, ez az ige mégis első sorban a szombatot ünneplő keresztyénekké váló vitákat, sokszor meddő, eredménytelen szóharcokat juttatja eszünkbe. Egy rövid, egyszerű napi elmélkedésnek azonban nem lehet tárgya a szombat kérdése, ezt nem itt döntjük el. Lássuk meg azt, hogy ebben az igében nem az van első sorban, hogy létezik egy Istentől rendelt nap, és melyik is az, hanem ennél több. Beszél itt Isten arról, hogy mielőtt a nyugalom idejét boncolgatnánk, hat napon át dolgozz, munkálkodj, fáradozz mindazért, ami földi szükség. Az első parancs a munka parancsa, a mai korban is, amikor nagyon sokan szívesen elfogadnák, minden fáradság nélkül a hasznot. Aztán beszél az ige arról, hogy a hat napi munka után kell következzen egy olyan hetedik, amikor semmiféle munkát ne végezzünk, nem csak a mezőre ne menjünk, hanem a kertbe se, otthon se dolgozzunk. De ez a nap nem csak a „nem-munka” napja, nem is csak a pihenésé, hanem az ÚR napja. Nevezhetjük-e vajon a szombatot, vagy a vasárnapot az ÚR napjának ma? Neki szenteljük azt, az Ő közösségében élünk? Akik nem dolgoznak egyik, vagy a másik napon, azok hogyan töltik azt? Ha a pihenés napján több órán keresztül valaki sport közvetítéseket, tévé sorozatokat néz, zenét hallgat vagy elmegy a barátaival szórakozni, az Istennek szentelt nap lesz? A mai nap 24 órájáról készítsünk önmagunknak egy rövid kimutatást, mennyi abból az alvás, mennyi az ige-olvasásra és imádságra fordított idő, mennyi a saját szórakozásunk, élvezeteink ideje. Az arányokat figyelembe véve az ÚR napja a mai, vagy a magam napja inkább? Szenteljük a mai napot Istennek, megtapasztaljuk ennek áldását.

2013. szeptember 23. – hétfő

Pál levele az efézusiakhoz 6,10: Végül pedig: erősödjétek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében.

Erős emberekre van szükség, mert nehéz időket élünk. Lelkiekben, jellemekben erősekre, akik a mindennapok lelki-szellemi harcaiban győzni tudjanak. Isten gyermekei állandó harcban vannak, a test, a világ, a sátán kísért minket, s nekünk nem lehet megtántorodni. Az is világos, ismert, hogy nem vagyunk magunkra, hanem Isten erejében, segítségében bízunk, Vele győzedelmeskedünk. Mi az Úrban vagyunk erősek, az Ő hatalma segít győzelemre minket. Fennáll az a veszély, hogy az ígét jól ismerjük, s nem sok időt töltünk már az ige üzenetén gondolkodva, és az is kísért, hogy mindez szép elmélet marad, de amikor valódi helyzettel állunk szemben, akkor a magunk erejével akarjuk a győzelmet elérni, vagy emberek segítségét kérjük, Istenhez csak akkor fordulunk, amikor minden másban kudarcot

vallottunk. Tanulnunk kell, újra meg újra, hogy mit jelent a mindennapok gyakorlatában az Úrral való közösség. Ismételten emlékeztetnünk kell önmagunkat Jézus szavaira, aki arra szólított fel minket, hogy maradjunk Őbenne, Ő pedig bennünk fog lakozni, így lesz gyümölcsöző, eredményes keresztyénségünk, így fogunk Benne hatalmában, erejében mi is megerősödni. Ahogyan Isten Józsuéna mondta egykor, úgy mondja nekünk is: légy bátor és erős.

2013. szeptember 24. – kedd

Lukács evangéliuma 15,7: Nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.

Az ige első sorban arról szól, hogy milyen nagy öröm van a mennyben minden alkalommal, amikor megtér egy bűnös. A tékozló fiú bátyja jut eszünkbe, aki emiatt bizony bosszús lett, irigykedett testvéreire, amiért olyan nagy „felhajtás” volt, amikor az hazatért. Kicsit mintha az lenne szavaiban, hogy nekem nem is örülnek, én nem is vagyok annyira fontos. Isten gyermekeinek közösségében erre is ügyelnünk kell. Ha betér hozzánk valaki, aki addig nem járt a közösségbe, ha megváltozik valakinek az élete, körülrajongjuk, róla beszélünk, sokan kifejezik örömüket a megnyert életért, felajánlják segítségüket, támogatását a hit útján induló léleknek. Arra viszont figyelünk kell, hogy a megtérő bűnösön nagy öröm van a mennyben, nagyobb öröm, mint a kilencvenkilenc igaz miatti öröm. Nem véletlenül van az ismétlés az előző mondatban, hanem azért, hogy ezt is olvassuk ki az igéből, a kilencvenkilenc igaz miatt is öröm van a mennyben. Persze, a hitben új életnek, mint a földi újszülöttnak is, nagyobb szüksége van gondozásra, odafigyelésre, persze, hogy a szülők az újszülöttnak örvendeznek, róla beszélnek jó ideig, de ez nem jelenti azt, hogy a többi gyermekük miatt ne örvendeznének. Tudatosítanunk kell önmagunkban, másokat is erősítenünk kell ebben a hitben, Istennek minden gyermeke miatt öröm van a mennyben, az új életéért pedig különös öröm. Érettünk is különös öröm volt, amikor elfogadtuk Isten kegyelmének munkáját életünkben, egykor pedig nem csak nagy, nagyobb, hanem teljes öröm lesz, amikor kiteljesedik Istennel való közösségünk. Ma miattad is örvendeznek Isten angyalai.

2013. szeptember 25. – szerda

Mózes második könyve 33,20: Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.

A legegyszerűbb, s legkevésbé hasznos úgy mondani, és úgy is gondolni: Isten nem hallgatja meg az imádságot. Mózes azt kérte Istentől, hogy láthassa az Ő arcát, ez a kérése nem teljesült. Az ilyen gondolkodás azonban nem csak emberi, hanem önző is, kissé rosszindulatú is, talán együgyű is. Mózes valóban nem látta, mert nem is láthatta Istent szemtől szembe, de folytassuk csak a gondolatot. Akár meg is engedhette volna Isten, hogy Mózes lássa Őt, akkor azonban Mózes meghalt volna. Így az volt a jó ima meghallgatás, ha Isten nem adta meg Mózes kérését. Aztán Isten nem csak úgy válaszol, ahogy sajnós, néha mi emberek szoktunk, hogy nem, és kész, hanem elmondja, hogy mi az, amit lehetséges halandó embernek is megtapasztalni az Istennel való találkozásban. És minden további kérdés nélkül mindezt Isten meg is cselekszi, hogy Mózeset megerősítse, bizonyossá tegye arról, hogy Ő valóban jelen van, népét tovább vezeti a pusztában, Mózeset nem hagyja magára a nép vezetésének szolgálatában. Egyszerűsítve Isten azt mondja: amit te kérsz, az neked lenne rossz, amit te kéréssel szeretnél, azt elmondom Én, Isten, hogyan lehet, és egyúttal meg is adom neked. Tanítson meg Isten erre minket is, hogy ne az eszközöket kérjük Tőle, mert mi jól tudjuk, hogyan juthatunk el bizonyosságra, céljaink megvalósítására, hanem mondjuk el Istennek, mire van szükségünk, lelkiekben is, és bízzuk Rá, Ő tudja

a legjobb módszert arra nézve, hogy megerősödjünk, lelki bizonyosságra jussunk, Vele közösségben vándoroljunk tovább. Legyen meg a Te akaratod!

2013. szeptember 26. – csütörtök

Lukács evangéliuma 21,28: Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledek a megváltásotok.

Sajnálatos és szomorú tény az, hogy nagyon sokan nem hisznek a feltámadásban és az örök életben, értelemszerűen nem hisznek a megváltás közeledtében, Krisztus megjelenésében sem. Van sok olyan ember, akit őszintén sajnálok amiatt, hogy nem hisz az örök életben. Nem ellensége a vallásnak, a hitnek, sőt, eljár templomba, szívesen hallgatja a prédikációt, erkölcsös, becsületes életre törekszik, de számára minden e földi életre korlátozódik. Isten segítségét is csak arra kér, hogy a földi élete során tapasztalja azt meg. Sok ilyen embert ismerek, akikre felnézek amiatt, ahogyan élnek, amit alkotnak, akik ők maguk, akikben sok érték rejlik, és sok áldást jelentenek a közösségre, és ezért fáj az, hogy a legfontosabb hiányzik, az örök élet hite és reménysége. E hit nélkül a magam részéről tudom, hogy nem érne sokat az életem, e hit nélkül nem tudnám megharcolni csekély hányadát sem életem kihívásainak, a megváltás, örök élet bizonyossága nélkül nagyon elveszett lennék a világban. Ezért nagyon hálás vagyok Istennek, hogy ő engem kiválasztott, elhívott, megadta nekem azt a hitet, szent bizonyosságot, hogy valóban közeledek megváltásom, nem sokáig tart már a földi küzdelem, együtt leszek a dicsőségben Urammal, Krisztussal és az én mennyei Atyámmal. Jövel, Uram Jézus!

2013. szeptember 27. – péntek

A királyok első könyve 8,24: Megtartottad, amit ígértél szolgálóknak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a mai napon.

Az ige első sorban Istenről szól, Ő cselekszik, Ő van az üzenet középpontjában. Azt mondja el nekünk az ige, hogy Isten ígéreteket ad az Ő gyermekeinek, követőinek, és ezeket az ígéreteket megtartja, beteljesíti. Azt következtethetjük ebből, hogy érdemes Isten minden ígétét megismerjük, azokra építhetünk, mert beteljesednek, Neki hatalma van bármit megcselekedni. Nem a fő üzenete az ígének, de benne van, és most ez ragadott meg, ezt emelem ki: milyen áldás, hogy Salamon így imádkozhat, így emlegetheti édesapját, mint Isten szolgálját. Gyönyörű kifejezés ez, szolgáló, az én apám. Ő kapta Isten ígétét, hogy fia fog templomot építeni az Úrnak, ezt Salamon meg is valósította, és most hálát ad Istennek, hogy ebben Őt megsegítette, a templom felépülhetett, Isten dicsőségére. Nagyon hálásak kell legyünk azért, ha szüleink Isten útjára irányítottak minket, meg kell tanuljunk gyakran köszönetet mondani ezért Istennek is, szüleinknek is. Olyan gyönyörűsége ma nekem így imádkozni, Uram, köszönöm, hogy munkálkodtál életemben a Te szolgáló, az én édesapám, édesanyám által. Nem kis feladat, kihívás számomra olyan szülőnek lenni gyermekeim felé, hogy egyszer ők is így imádkozhassanak. Lássák meg bennem Isten szolgálját, azt, hogy általam Isten visel rájuk gondot, mindazt, amit teszek, az ÚR segítségével, az Ő akaratá szerint teszem érdekükben. Köszönöm, Uram a Te szolgálódat, szüleimet, tégy engem is szolgálóddá, eszközöddé, munkálkodj általam gyermekeim életében.

2013. szeptember 28. – szombat

Jeremiás próféta könyve 17,17: Ne ejts rémületbe engem, légy oltalmam a veszedelem napján!

Vannak olyan helyzetek, melyekben kiszolgáltatottak vagyunk. Amikor pár éve gyermekek egy csoportjával egy sóbányát látogattunk meg, és pár percre elvették a villanyáramot, sokan megijedtek, hiszen több, mint száz méter mélységben voltunk, nehéz lett volna onnan kijönni fény és segítség nélkül. Vagy ha valaki egy hegyi felvonóra száll fel, és az adott ponton megáll, akkor onnan nincs menekvés, nem tud egyedül lemászni, csak abban reménykedhet, hogy rövid időn belül ismét működni kezd a rendszer. Isten gyermekei életük minden pillanatában tudják, hogy életük minden pillanatát Isten ajándékozta nekik, Isten gondviselése, kegyelme tartja őket szüntelen. Már annak gondolata is, hogy Isten csak egy pillanatra magunkra hagyja minket, elfordulna tőlünk, rettenetes. Ha pedig veszedelemmel, kihívásokkal kell szembe nézzünk, egyetlen reménységünk az, hogy mi az Ő hatalmas kezében vagyunk, a mi mennyei Atyánktól senki és semmi el nem választhat. Mi ejtethet rémületbe? Az, ha egy pillanatra is azt gondolnám, hogy Isten érdemeim szerint cselekszik velem, ha az Ő kegyelmét, gondviselését aszerint adná, ahogyan azt megérdemeljük. Az ige által azonban Isten újra megerősít afelől, hogy az Ő szeretete nem emberi teljesítménytől függ, hanem Ő előbb szeretett, mielőtt jót, vagy rosszat tettem volna. Ő azért oltalmam, mert szeretete és kegyelme szerint oltalmaz engem, megtart a veszedelme napján, az engem érő rosszat is javamra fordítja. Isten nem ijesztget engem, nem ejt rémületbe ilyen emberi gondolatokkal, hogy most jó voltál, segíték, most nem érted el a mércét, mi lesz veled, hanem Ő Önmagáért cselekszik gyermekeivel, így ma is gondviselését tapasztalhatom, azért hálát adhatok. Az ÚR az én oltalmam.

2013. szeptember 29. – vasárnap

A zsidókhöz írt levél 4,1: Mivel még nem teljesegett be az ő nyugalmaiba való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közülünk senki le ne maradjon erről.

Kellemetlen dolog bármiről lemaradni, ami fontos. Ha valaki lekési a buszt, amikor állásinterjúra igyekszik, akár el is veszítheti azt a lehetőséget, ennek következményei pedig hosszú távon is lényegesek lehetnek. Ha nagyon fontos találkozóra kell megjelenjünk, igyekszünk inkább korábban ott lenni és egy időt várni, mintsem lemaradni. Bizonyára jobban meg kell fontoljuk azt, hogy mi mindenről maradunk le azzal, ahogyan élünk, ahogyan beosztjuk a rendelkezésünkre álló időt, ahogyan felállítjuk értékrendünket. A jól ismert mondás szerint néha a sürgős miatt elmarad a fontos, néha felületességünk, megfontolatlanságunk miatt lemaradhatunk életünket meghatározó dolgokról, eseményekről, áldásokról. És van-e annál bosszantóbb, mint amikor egy versenyző nem jól számítja ki az előtte álló távot és saját erejét, s méterekkel a célba érés előtt összeomlik, hosszú készülés, nagyszerű verseny után mégis kevéssel a dicső befutás előtt megtorpan, kimerül, mindent elveszít. Akire az érvényes, amit Megváltónk így fogalmazott, hogy nem messze vagy Isten országától, az már közel van, de még mindig azon kívül. Ezért igyekeznünk kell, hogy megtegyük az utolsó, a döntő lépéseket is, ne maradjunk le Isten ígéreteinek életünkön való beteljesedéséről.

2013. szeptember 30. – hétfő

Zakariás próféta könyve 8,16: Mondjatok igazat egymásnak!

Egyre kevesebben élnek már azok közül, akiket a falu nyelvén „régiekként” neveznek, de néha még „nagy öregeként” is emlegetik őket. Annak viszont mindig súlya és jelentősége van, ha valaki csak emlegeti is őket, legtöbbször azzal kezdve a mondatot, hogy „a régiekként azt mondták...”. Másfél-két évtizede még volt alkalmunk egyeseknek beszélni olyanokkal, akik megjárták a frontot a második világháborúban, fogságban is voltak, sokan közülük több-száz kilométert gyalogolva kerültek haza. Sok mindent lehet róluk mesélni, nem is voltak egyformák, de az szinte mindeniküket jellemezte, hogy szavaiknak súlya volt. Több ilyen idős embert volt alkalmam ismerni, egyiknek sem volt szokása sem

az, hogy sokszor ismétlje önmagát, sem pedig az, hogy bizonygassa, hogy igazat mond. Az ilyen emberről a környezete is tudta, amit mond, az igaz, arra építeni lehet. Ez ma sokunknak még Isten gyülekezeteiben is hiányzik. Hallgatólagosan elfogadott lett sokszor az, ami a világban már szinte törvény, hogy mindenki saját érdeke szerint szól, az igazságnak egy részét, a számára kedvező felét mondja. A legfájdalmasabb az, hogy létezik Isten gyermekei között ilyen kifejezés, hogy kegyes hazugság, amikor az általunk jónak vélt cél érdekében vállaljuk azt is, hogy nem mondunk igazat. Ennek a magatartásnak is vannak következményei, nincs már szavainknak hitele, megjelent közöttünk is a kételkedés, bizonytalanság és ezeknek sok káros hatása. Mindig szomorú vagyok, noha elismerem, hogy sajnos jogos a mai körülmények között az, amikor Isten gyermekének szavát megkérdőjelezzük, s a legszomorúbb, ha kiderül, hogy valóban nem mondott igazat még az atyafiak közösségében sem. Az ige egyértelmű, mindenkinek szól: mond igazat. Sokszor tapasztalta már sok hívő, aki ezt megfogadta, hogy nem lett belőle kára, sőt, így áldott meg őt Isten.